

aldrig har sagt. Det giver jo simpelt hen ikke nogen mening overhovedet!

Det, der kunne give mening, var, hvis vi kunne få en diskussion her i salen om, hvad vi i fællesskab kunne gøre for at genskabe noget tillid. Lad os bare tage et dagsaktuelt eksempel. Her til morgen er der en af morgenaviserne, der har noget med specialundervisningen. Det er en kommunal opgave. Når man så går ned i den undersøgelse, der er afspejlet i avisen, får man igen et billede af, at ja, der er masser af skønhedsfejl, der er ting, der ikke fungerer godt endnu, men der er alligevel en generel forældretilfredshed på 77 pct. – efter min bedste hukommelse. Men der er også nogle fejl, nogle mangler. Det er en kommunal opgave, den er lagt ud, og det hviler på tillid.

Hvad er så reaktionen fra den alliance, hr. Morten Bødskov selv tilhører? Det er, at Folketinget nu skal nedsætte en følgegruppe, der skal sidde på skulderen af hver enkelt kommunal sagsbehandler i alle landets 98 kommuner. Er det sådan, man skaber tillid? Jeg spørger bare.

Jeg tror sådan set, at alle herinde i salen har en fælles forpligtelse, hvis man gerne vil være med til at tegne et mere positivt billede af den danske offentlige sektor – en offentlig sektor, som ikke er perfekt, men som nok alligevel er noget af det bedste, man kan finde på den her klode.

Kl. 21:06

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Inden jeg giver ordet videre til den næste for en kort bemærkning, er jeg nødt til at oplyse, at der faktisk er flere, der tilkendegiver, at man ikke kan høre her til min højre side på grund af for meget baggrundsstøj fra de samtalegrupper, som står under balkonen. Jeg kan nu høre, at henstillingen dæmper tonen, og håber, at det også holder for de næste talere.

Den næste er hr. Morten Østergaard. Værsgo.

Kl. 21:06

Morten Østergaard (RV):

Jeg blev meget overrasket over statsministerens svar på det her med sygehusene og kompensationen af privathospitalerne, for jeg synes jo egentlig, det var en meget ukollegial måde at afklapse vicestatsministeren på ved at sige, at her var alting gået, som det skulle; der var ingen problemer, og der var ikke sket overkompensation. Men så forstod jeg efterfølgende på et af svarene, at det var, fordi vi andre har misforstået, hvad vicestatsministeren har sagt. Altså, på rekordtid er der opstået sådan et bånd mellem

statsministeren og vicestatsministeren, hvor man helt uden at skele til, hvad det egentlig er, hun har sagt, langt bedre end vi andre forstår substansen, for det, statsministeren siger, er, at kritikerne lægger vicestatsministeren ord i munden, når vi citerer. Her citerer jeg altså fra Politiken den 21. marts:

»Nu skal der skrues ned for de gyldne haner, siger den konservative formand, vicestatsminister Lene Espersen, der vil sænke privathospitalernes betaling for behandlinger med 25 procent.

»Danmark skal have et stærkt offentligt sundhedsvæsen, og derfor er det nødvendigt, at vi bruger pengene på en smartere måde, end vi gør i dag. Lavere betaling til privathospitalerne vil give os mere sundhed for pengene, og så kan vi få opereret flere patienter. Samtidig kan vi få bremsset den uheldige udvikling, at nøglemedarbejderne forlader det offentlige sundhedssystem ...«.

Så siger statsministeren, at det er at lægge vicestatsministeren ord i munden; hun mener ikke, systemet fejler noget.

Kl. 21:08

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til statsministeren.

Kl. 21:08

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det giver jo ikke nogen mening, det, der her bliver sagt, for det, jeg forholdt mig til, var, at der var en eller anden af hr. Morten Østergaards ærede kolleger, der på baggrund af sådan en halv sætning lavede et regnestykke, der vel summede op i noget med en lille milliard kroner, og tog økonomi- og erhvervsministeren i ed på, at der så skulle have været brugt op imod 1 mia. kr. for meget. Og det her handler altså ikke om telepati, det handler sådan set om, at jeg er med i en regering, hvor vi taler sammen, hvor vi holder møder, og hvor vi træffer beslutninger kollektivt, og derfor kan jeg med fuldstændig sikkerhed i stemmen sige, at der ikke findes nogen i regering, der vil vedkende sig, at vi fuldstændig unødigt og grebet ud af den blå luft skulle have brugt 1 mia. kr. – overhovedet ikke.

Der findes en regering, som har forvaltet en lovgivning, der er vedtaget tilbage i 2002, bl.a. med opbakning fra Socialdemokratiet, hvoraf det meget klart fremgår, hvad det er for nogle takster, der kører rundt i systemet. Og så findes der en regering, der suspenderede det frie valg gennem et år oven på strejken for at give det offentlige sundhedsvæsen, som er ryggraden i vores sundhedssektor, en mulighed for at komme